

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistförsamlingen – Nummer nitton

Jeff Pippenger
2025-12-25

Nummer nitton

Lejonet av Juda stam är ett namn på Jesus, vilket betonar Kristi verk i att försegla och därefter öppna sitt profetiska Ord. I Uppenbarelsebokens femte kapitel segrade Lejonet av Juda stam, som också är Davids rot, till att öppna boken. Davids ”rot” var Jesse, och Jesses rot var Peres, och hans rot var Juda, och hans rot var Jakob, och hans rot var Isak, och hans rot var Abraham. Davids eller Jesses rot, när den nämns i samband med Lejonet av Juda stam, betonar principerna om begynnelse och slut, vilket är Alfa och Omega. När Jesu Kristi uppenbarelse öppnas i Uppenbarelsebokens första kapitel är den främsta egenskapen i hans karaktär att han är Alfa och Omega. Vem han är, är också den princip som används för att öppna de profetior som Lejonet av Juda stam har förseglat, när han bestämmer att tiden är inne.

Upplåsningen av Guds profetiska ord är ett led i Guds återlösningsverk, när han använder kraften i sitt ord för att frambringa väckelser enligt sin vilja. Syster White säger att när Daniels och Uppenbarelsebokens böcker blir bättre förstådda, kommer en stor väckelse att märkas bland oss. Det är ljuset från Guds profetiska ord som frambringar väckelse och reformation enligt hans vilja.

Syster White, som betraktar de sista dagarna, hänvisar till en stor reformation som äger rum bland Guds folk i den yttersta tiden. Den heliga historiens väckelser och reformationer frambringades alla genom Guds Ord, och var och en av dessa heliga perioder pekade fram mot den sista stora väckelsen och reformationen som börjar strax före söndagslagen. Dessa väckelser frambringas genom avförseglingen av Guds Ord. De sju dundren blev förseglade, liksom Daniels bok i det tolfte kapitlet.

När vi tillämpar de profetiska kännetecknen för en period av förskingring som är förbundna med symbolen 1260, finner vi att i Uppenbarelseboken elva ligger Mose och Elia döda på gatan i tre och en halv dag. I vers arton har tiden för Guds vrede anlänt. Mose och Elia representerar Guds folk strax före avslutningen av människans nådatid. De är förskingrade under 1260 symboliska dagar på Sodom och Egyptens gator, där Jesus blev korsfäst.

Mose och Elia bemyndigades att avlägga sitt vittnesbörd från vers tre fram till vers sju, där de dödas på gatan. Johannes avslutade mätningen av templet i vers två, därefter bemyndigas Mose och Elia att avlägga sitt vittnesbörd, klädda i säcktyg. Elias och Moses budskap gavs åt den filadelfiska milleritiska adventismen år 1844, och år 1863 hade deras röster begravts under de sedvänjor och traditioner som förs vidare från generation till generation. De bemyndigades att avlägga sitt vittnesbörd i tre och ett halvt år, klädda i ”säcktyg”, en symbol för det tilltagande mörkret från

1863 och framåt.

När vi tillämpar syster Whites definition av de sju tordönen såsom representerande den förste och den andre ängeln händelser, enligt principen rad på rad, uppbygger vi en historia som börjar med en ängel som stiger ned med ett budskap; men rad på rad är ängeln både den förste och den andre ängeln. Den ene satte sin fot på landet och en fot på havet den 11 augusti 1840, och den andre kom vid besvikelsen den 19 april 1844.

Nästa vägmärke i varje parallell historia är Guds hand, vilken är förknippad med Habackuks tavlor. Med den förste ängeln framställdes 1843 års karta, men det fanns ett misstag i några av siffrorna. Med den andre ängeln är Guds hand ett vägmärke för Habackuks tavlor; framställt när Han drog bort sin hand från misstaget. När Han drog bort sin hand, utvecklades budskapet gradvis fram till sin höjdpunkt vid lägermötet i Exeter, strax före besvikelsen den 22 oktober 1844.

De två linjerna identifierar ett världsomfattande budskap, ty ängeln som anländer sätter ena foten på landet och den andra på havet, och inspirationen upplyser oss om att detta representerar ett världsomfattande budskap. Ängeln identifierar också början på dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna. Vid detta första vägmärke ser vi också Guds hand frambringa en lögn. Den 19 april 1844 såg det profetiskt ut som om synen hade ljugit, men de som hade tålamod väntade, och fastän synen dröjde, ljög den inte. Men när den linje som vi bygger tar sin början, markeras lögnen i den första besvikelsen som ett kännetecken för det första vägmärket.

Då visar vägmärket med Guds hand och Habackuks tavlor att Gud täcker över ett misstag och därefter drar bort sin hand från misstaget. I den milleritiska historien tilläts misstaget av Gud i maj 1842, när kartan trycktes, och misstaget blev därefter uppenbart när året 1843 tog slut; men det var först någon tid senare som Herren drog bort sin hand från misstaget i årtalen. Misstaget bestod från maj 1842 till någon tid efter den första besvikelsen. För den första ängeln markeras Guds hand och Habackuks tavlor i maj 1842, men bortdragandet av hans hand i den andra ängeln historia skulle ske kort efter den första besvikelsen.

Detta identifierar vägmäret ”handen” som en profetisk tidsperiod. En period som börjar med att Hans hand övertäcker ett misstag och sedan slutar med att Hans hand avlägsnas från misstaget. Denna period, då Hans hand övertäcker och avtäcker, är en illustration av Lejonet av Juda stam i Hans verk, när Han förseglar och därefter bryter förseglingen över profetiskt ljus. Han övertäckte sanningen och uppenbarade sedan just samma sanning – i ett annat ljus som inte motsade det ursprungliga ljuset. Han gjorde detta för att åstadkomma Milleriternas Midnattsropets väckelse och reformation.

Dröjsmålets tid, som började med ängeln ankomst, upphörde när hans hand togs bort och därmed det profetiska ljuset öppnades, vilket inledde ”sjunde-månads-rörelsen” som ledde till midnattsropets budskap vid lägermötet i Exeter, där budskapet växte till en flodvåg, fram till den stängda dörren vid den stora besvikelsen. Guds krafts uppenbarelse genom öppnandet av hans Ord frambringade en tilltagande väckelse och reformation.

År 1863 förbjöds den laodiceiska milleritiska rörelsen att gå över Jordan, och anvisades åt öknen för att stena Elia och Mose. William Millers budskap var Elias budskap, och Millers grundläggande budskap var Moses "sju tider". Att förkasta "de sju tiderna" var att dräpa Mose, och att förkasta den grundläggande sanning som framlades av Miller var att dräpa Elia. År 1863 mördades budbäraren och budskapet på gatan, och från den tidpunkten var det enda sättet att finna dem att söka efter deras gravar på Jeremias gamla stigar. De var döda på gatan — det vill säga till dess att de uppväcks. De uppväcks när "de sju åskornas framtida händelser" som skall "uppenbaras i sin ordning" upprepas — i de etthundrafyrtiofyratusens historia.

När den förste ängeln historia läggs ovanpå den andre ängeln historia, frambringar den profetiska strukturen en referenspunkt för att följa Kristi hand, vilken är ljuset på Midnattsropets stig. Midnattsropets ursprungliga ljus upplyser stigen, och det är ljuset från hans "härliga högra arm" som leder vägen uppför stigen.

"Det syntes mig som om jag var omgiven av ljus och höll på att stiga högre och högre upp från jorden. Jag vände mig om för att söka efter adventfolket i världen, men kunde inte finna dem, då en röst sade till mig: 'Se igen, och se litet högre upp.' Då lyfte jag blicken och såg en rak och smal stig, upphöjd högt över världen. På denna stig färdades adventfolket till staden som låg vid stigens bortersta ände. De hade ett klart ljus uppsatt bakom sig vid stigens början, vilket en ängel sade mig var 'midnattsropet'. Detta ljus lyste längs hela stigen och gav ljus åt deras fötter, så att de inte skulle snava.

"Om de höll sina ögon fästa på Jesus, som var strax framför dem och ledde dem till staden, var de trygga. Men snart blev några trötta och sade att det ännu var långt kvar till staden, och att de hade väntat att redan ha kommit in i den. Då brukade Jesus uppmuntra dem genom att lyfta sin härliga högra arm, och från hans arm utgick ett ljus som svepte över adventskarans skara, och de ropade: 'Halleluja!' Andra förnekade förhastat ljuset bakom dem och sade att det inte var Gud som hade lett dem så långt ut. Ljuset bakom dem slocknade, så att deras fötter lämnades i fullständigt mörker, och de stapplade och förlorade målet och Jesus ur sikte och föll av stigen ner i den mörka och onda världen där nere." Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

När Kristus lyfter sin härliga arm, använder Han sin "hand" som en symbol för sitt verk att leda sitt folk. När vi sammanför den andre ängeln ankomst med den förste ängeln som steg ned den 11 augusti 1840, finner vi att båda änglarna hade ett budskap i sina händer.

"Jag visades det intresse som hela himlen hyste för det verk som pågick på jorden. Jesus gav en mäktig ängel i uppdrag att stiga ned och varna jordens invånare att bereda sig för hans andra ankomst. När ängeln lämnade Jesu närvaro i himlen, gick ett utomordentligt klart och härligt ljus framför honom. Jag fick veta att hans uppdrag var att upplysa jorden med sin härlighet och varna människan för Guds kommande vrede. ...

"En annan mäktig ängel fick uppdraget att stiga ned till jorden. Jesus lade en skrift i hans hand, och när han kom till jorden ropade han: 'Babylon har fallit, har fallit.' Sedan såg jag de besvikna åter lyfta sina ögon mot himlen och med tro och hopp se efter sin Herres ankomst. Men många tycktes förbli i ett fördummat tillstånd, som om de sov; ändå kunde jag se spåret

av djup sorg i deras ansikten. De besvikna såg i Skrifterna att de befann sig i väntetiden och att de tålmodigt måste invänta synens uppfyllelse. Samma bevisning som hade lett dem att se fram emot sin Herre år 1843, fick dem att vänta honom år 1844. Ändå såg jag att flertalet inte ägde den kraft som hade utmärkt deras tro år 1843. Deras besvikelse hade dämpat deras tro.” Early Writings, 246, 247.

Båda änglarna är var och en en av tre änglar som tillsammans utgör en enda symbol, och därför överensstämmer de i fråga om det budskap de representerar, även om de var för sig representerar sitt eget särskilda budskap. Båda änglarna har en ”skrift” i sina händer, vilket representerar ett prov. Den ”första och andra ängeln skall löpa parallellt” med den tredje ängeln.

”Gud har gett budskapen i Uppenbarelseboken 14 deras plats i profetians kedja, och deras verk skall inte upphöra förrän denna jords historia når sitt slut. Den första och den andra ängels budskap är fortfarande sanning för denna tid och skall löpa parallellt med detta budskap som följer. Den tredje ängeln förkunnar sin varning med hög röst. ’Därefter’, sade Johannes, ’såg jag en annan ängel komma ner från himlen med stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet.’ I detta ljussken förenas ljuset från alla de tre budskapen.” The 1888 Materials, 803, 804.

Syster White identifierar den tredje ängeln som ängeln i Uppenbarelseboken arton och identifierar att den första och den andra ängeln skall löpa parallellt med den profetiska historia som representeras av den tredje ängeln i Uppenbarelseboken arton. Således sammanför hon den första ängels nedstigande den 11 augusti 1840 med 9/11 och identifierar att ängeln i Uppenbarelseboken arton är ”den tredje ängeln”. Den tredje ängeln är den sista av de tre och förebildas av den första, och av denna anledning upplyser Syster White oss om att den första ängels uppdrag var identiskt med uppdraget för ängeln i Uppenbarelseboken arton, ty båda änglarnas uppdrag var att ”upplysa jorden med sin härlighet”.

De ”sju tordönen” utgör en avgränsning av händelser inom den förste och den andre ängels historia, vilka kommer att upprepas i den tredje ängels historia. Inspirationen har lett till att när vi ställer dessa historier ”rad på rad”, överensstämmer den förste ängels nedstigande år 1840 med Hans nedstigande vid 11 september. Det identifierar ett prövande budskap som måste ätas tillsammans med två vittnen och sammanför en besvikelse med det första vägmärket.

De ”sju tordönen” representerar den profetiska period som börjar med en besvikelse och slutar med en större besvikelse.

När den profetiska linjen för den förste ängels nedstigning sammanförs med den andre ängels ankomst, frambringar den ”en sanningens struktur”. Sanningen definieras som tre steg, där det första och det sista är detsamma och det mellersta steget representerar uppror. När de två första änglarna sammanförs med denna utformning, frambringas en struktur bestående av den förste och den andre ängeln, som åskådliggör den tredje ängeln i Uppenbarelseboken arton, och den tredje ängeln i Uppenbarelseboken arton är en förening av både den förste och den andre ängeln.

Den tredje ängeln i Uppenbarelseboken arton består av två röster. Den första rösten uppfylldes när byggnaderna i New York föll den 11 september, och den andra rösten i vers fyra är söndagslagen.

Inom perioden från den 11 september fram till söndagslagen representerar den tredje ängeln i Uppenbarelseboken arton en kombination av den första och den andra ängeln. Eftersom detta är ett faktum, innebär det att använda dessa två änglars historia ”rad på rad” för att representera historien om den tredje ängeln i Uppenbarelseboken arton att sammanföra den första och den andra ängeln med den första och den andra ängeln.

Två änglar anländer till den första besvikelsen, och båda änglarna är profetiskt relaterade, och båda har ett prövande budskap som ligger i ängelns hand. Nästa kännemärke som representeras i linjen är Habackuks tavlor, vilka är direkt förknippade med Guds hand. I den första ängelns linje framställs 1843 års tavla i maj 1842, och i den andra ängelns linje fanns ingen tavla. Tavlan hade upphört vid den andra ängelns ankomst. Kännemärket med Habackuks tavla i den andra ängelns linje är att Guds hand avlägsnas från ett misstag i siffrorna på 1843 års tavla.

Hans hand täckte ett misstag vid den första ängelns vägmärke, och Hans hand togs bort vid just samma vägmärke, i den andra ängelns linje. Således representerar vägmärket med Habackuks tavlor i den första och den andra ängelns parallella linjer två steg. I det första steget täcker Hans hand ett misstag, och vid slutet av perioden för vägmärket med Habackuks tavlor tar Han bort sin hand. Dröjsmålstiden började med den andra ängelns ankomst, och dröjsmålstiden upphör successivt, med början när Han tar bort sin hand. Vägmärket med Habackuks tavlor representerar en tidsperiod som markeras av Kristi hand i början och av Hans hand vid slutet.

Två händer markeras vid den första besvikelsen, och båda har ett prövande budskap som måste tas emot och ätas. Därefter börjar en period av profetisk tid, som representerar de grundläggande sanningarna, med Guds hand täckande och avslutande med hans hand avtäckande. Nästa vägmärke är lägermötet i Exeter, där ropet vid midnatt skiljer ut och renar dem som vill följa Kristi hand in i det allra heligaste.

När Kristus trädde in i det Allraheligaste, lyfte han sin hand mot himlen och svor att tiden inte längre skulle vara. Han hade just förseglat de ”sju tordönen”, som representerar historien om de två första änglarna och som upprepas i den tredje ängelns historia. Han förseglade de ”sju tordönen” på samma sätt som han hade förseglat Daniels profetior i kapitel tolv. I Daniels tolfte kapitel, vid den första av tre symboliska tidsperioder, lyfter Kristus båda händerna mot himlen och förkunnar att när Guds folks förskingring är fullbordad, skall de som blir ”män till förundran” renas och lyftas upp som ett offer. Den struktur hos den första och den andra ängeln som vi nu betraktar, manifesterar symboliskt Guds hand i varje steg.

När Han täcker över sanningen frambringar det en besvikelse, och när Han tar bort sin hand frambringas ljus, och ljuset är Midnattsropets budskaps ljus. Den första besvikelsen till den stora besvikelsen bär alfa och omegas signatur och framställs inom sanningens struktur. Begynnelsen representerar slutet, och vägmärket mellan de två besvikelserna skildrar verkan av förseglingen och avförseglingen av Habackuks tavlor, vilket är en avförsegling av Jeremias gamla stigar, och representerar den grundval på vilken templet uppförs före söndagslagen, när det fullbordade templet upphöjs över alla berg. Det mellersta vägmärket i sanningens ord representerar uppror, och i den historia som framställs genom den slutliga åtskillnaden mellan vetet och ogräset uppenbarar

det de oförståndiga jungfrurnas uppror.

Upproret som framställs genom vägmäket i Habackuks tavlor framställs som progressivt, ty det är inte ett enda vägmärke, utan en tidsperiod med en bestämd början och ett bestämt slut, såsom detta representeras av Guds hand. Guds hand förekommer två gånger vid den första besvikelsen, ty där finns två änglar som båda har ett budskap i sina händer. Nästa vägmärke för upproret har en hand vid början och en hand vid slutet, så även det har två händer inom sina profetiska kännetecken. Det tredje vägmärket, den större besvikelsen, identifierar Kristus när Han lyfter sin hand och svär vid himlen, i just det avsnitt där de sju tordönen förseglas, såsom det också var i Daniels tolfte kapitel. Just på den punkt där ängeln markerar slutet på den profetiska strukturen hos de två första änglar som vi nu betraktar, avslutar Han tillämpningen av profetisk tid och placerar Sig själv i en parallell passage i Daniels bok, där Han inte lyfter sin hand, utan båda sina händer.

I Daniel tolv finns tre profetiska tidsperioder som avförseglas i de sista dagarna, ty detta är vad som drabbar Guds folk i de sista dagarna. Det första som nämns i Daniels sista, klimaktiska syn var att Daniel, som representerar Guds kvarlevande folk, hade förstånd om både saken och synen. Det sista som Daniel nedtecknar är hur kunskapens tillväxt användes av Lejonet av Juda stam för att åstadkomma den slutliga väckelsen och reformationen bland Guds folk, vilka utmärks såsom de som har förstånd. Han fullbordar beseglingen av sitt folk genom att avförsegla Uppenbarelsebokens ”sju åskor” i samband med avförseglingen av de ”tre perioderna” i Daniel tolv.

När Jesus anger att vid slutet av de tre och ett halvt profetiska dagarna då kraften hos Guds folk skingrades, skulle alla ”undren” vara fullbordade, anger Han juli 2023, då de tre och ett halvt dagarna av död på gatorna i Uppenbarelseboken elva var fullbordade. Nu skulle undren vara fullbordade före söndagslagen. Han utmärkte juli 2023 genom att inte lyfta en hand, utan båda. Därigenom markerade Han väntetidens slut, liksom när Han tog bort sin hand från misstaget i den milleritiska historien. Den första besvikelsen inträffade den 18 juli 2020, förebildad av milleriterna första besvikelse, och väntetiden började och fortsatte till dess att Han för andra gången räckte ut sin hand för att samla sitt kvarlevande folk i juli 2023.

Den första besvikelsen framställs som att Guds hand täcker över ett misstag, vilket för milleriterna var att ange året 1843 i stället för den 22 oktober 1844. Denna besvikelse framställs i vers tolv i kapitel tolv. Den första besvikelsen framställs genom att Hans hand täcker över misstaget och förebildades av milleriterna som kom till den första besvikelsen. Ordet i vers tolv är ”kommer”. Salig är den som väntar och som ”kommer” till 1335; salig är den som ”kommer” till besvikelsen den 19 april 1844. Ordet som översatts med ”kommer” betyder ”att vidröra”. Milleriterna erfor sin första besvikelse när året 1843 vidrörde året 1844. Vers tolv i Daniel tolv identifierar den första besvikelsen både den 19 april 1844, men mer direkt den första besvikelsen den 18 juli 2020.

Den första profetiska perioden och den sista profetiska perioden av de tre perioder som öppnas vid ändens tid, då kunskapen förökas och fullbordar den slutliga åtskillnaden mellan vetet och ogräset, och därigenom identifierar öppnandet av det profetiska ljus som beseglar de etthundfyrtyofyra tusen, är samma profetiska period.

Den första tidsperioden i vers sju är avslutningen på skingringen under de tre och en halv dagarna i Uppenbarelseboken elva i juli 2023, och tidsperioden i vers tolv är början på samma skingring den 18 juli 2020. Alfa och Omega hade utmärkt de sju dundrens historia i Daniel tolv som den historia som börjar vid besvikelsen den 18 juli 2020 och slutar tre och en halv symboliska dagar senare i juli 2023. Lika viktigt är att när Alfa och Omega utmärkte början och slutet på den sista dröjsmålstiden, lyfte Han inte en, utan båda sina händer mot himlen och svor vid Honom som lever i evigheters evighet.

Guds Son, som är Människosonen, avlägger en ed inför Fadern, just där höjdpunkten i berättelsen om Guds förbundsfolk började, när Kristus först kallade Abram med ett löfte och därefter bekräftade löftet med en ed. Ta av dig skorna, du står på helig mark!

Den mellersta bokstaven i de tre profetiska tidsperioderna är inget mindre än omega-uppfyllelsen av Abrams och Paulus' förbundstidsprofetia om 430 år, sådan den framställs i de 1290 åren i vers elva. Versen, betraktad med milleritisk förståelse, identifierade en trettioårig förberedelsetid för påvedömet, följd av 1260 år av påvlig förföljelse. Abrams 430 år representerar trälldom och befrielse i en bestämd nation, i samband med att de första trettio åren representerar att Herren ingår förbund med Abram. Den trettioåriga förberedelsen för prästerna började 1989 vid ändens tid, och de trettio åren avslutas vid söndagslagen, då versen anger att förödelsens styggelse skulle upprättas och därefter förfölja Guds folk i 1260 symboliska år i överensstämmelse med Johannes' 42 symboliska månader i Uppenbarelseboken tretton.

De etthundrafyrtiofyrtatusens reformatoriska rörelse började år 1989, då Herren inledde sitt verk med att förbereda ett prästerskap att tjäna under krisen vid midnatt, vilken börjar vid söndagslagen. Alfa och Omega stod ovanför Hiddekelnns vatten och lyfte båda sina händer mot himlen och svor, att när förskingringen från den 18 juli 2020 till juli 2023 hade fullbordats, skulle de underverk som är förbundna med Kristi verk att förena sin gudomlighet med mänskligheten vara fullbordade.

Detta är samma tillkännagivande som i kapitel tio, i de sju tordönens följd, ty Han avslutade där inte endast den profetiska tillämpningen av tiden, utan Han angav också att Guds hemlighet skulle fullbordas i den sjunde basunens ljudande dagar. Det parallella avsnittet i Daniel tolv visar att när förskingringen upphörde i juli 2023, skulle fullbordandet av beseglingen av Guds folk vara fullbordat, såsom detta framställs genom ljudandet av den sjunde basunen, vilket sammanföll med att Kristus lyfte sin hand och svor i båda de parallella avsnitten.

Den första profetiska perioden och den sista profetiska perioden i Daniels tolfte kapitels trefaldiga budskap bär en alfa- och omegasignatur. Den första perioden i vers sju identifierar slutet på just den period vars början vers tolv anger. Mellan verserna sju och tolv framställs historien om ändens tid från 1989 fram till nådatidens slut. I mitten av alfaperioden i vers sju och omegahistorien i vers tolv framställs mänsklighetens sista uppror från söndagslagen till dess att Mikael träder upp, och det framställs i just det kapitel där Mikael träder upp.

Upproret under mellanperioden är i första hand den yttre historien om uppror, men de första trettio åren är den inre historien om beredelsen av de präster som står i direkt konfrontation med de yttre krafter som representeras under den efterföljande 1260-årsperioden.

Den mellersta perioden representerar upproret i den trettonde bokstaven i det hebreiska alfabetet, och den förenas med det inre, eftersom den framställer den stora stridens slutliga strid på planeten jorden, medan nådatiden ännu dröjer. Dess förening av det yttre och det inre är också budskapet i Daniels sista syn, framställd genom floden Hiddekel och de tre kapitel som också bär Alfa och Omegats signatur och är uppbyggda på sanningens struktur. Det första och det sista kapitlet behandlar beseglingen av Guds folk, vilka framställs som stjärnorna som lyser för evigt. Upporets mellersta kapitel identifierar samma historia som i vers elva framställs tillsammans med de 1290 åren, vilket är den mellersta versen i just samma struktur.

När Kristus använder sin hand inom den profetiska strukturen representerar den många sanningar, men den representerar också den stig på vilken Han leder sitt folk. Jesu Kristi uppenbarelse började avförseglas i juli 2023. Detta avförseglande innefattar avförseglingen av de sju åskorna och Daniels budskap såsom det framställs i kapitel tolv. Avförseglingen äger rum inom den dolda historien i vers fyrtio, vilken började 1989 och avslutas vid söndagslagen. I den historien skall Guds folk förseglas, och de förseglas genom den Helige Andes utgjutelse. Den slutliga utgjutelsen av den Helige Ande identifieras i Uppenbarelskebokens åttonde kapitel, där den framställs som det sjunde, och därför det slutliga sigillet. Lejonet av Juda stam segrade i kapitel fem för att öppna bokrullen som var förseglad med sju sigill.

Det sjätte sigillet väckte frågan i slutet av kapitel sex och frågade vem som skulle kunna bestå under den tid då det inte längre finns någon medling för synd.

Ty hans vredes stora dag har kommit, och vem kan då bestå? Uppenbarelskeboken 6:17.

Nästa kapitel, eller man kan säga nästa vers, introducerar beseglingen av de etthundafyrtiofyra tusen och den stora skaran som samlas in i Guds rike under söndagslagskrisen. De etthundafyrtiofyra tusen är svaret på den sjätte sigillens fråga. Efter att de har framställts i kapitel sju identifierar sedan kapitel åtta att det sjunde och sista sigillet avlägsnas.

Och när han hade öppnat det sjunde inseglet, blev det tystnad i himlen omkring en halv timme. Och jag såg de sju änglarna som stod inför Gud, och åt dem gavs sju basuner. Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret med ett gyllene rökelsekar; och åt honom gavs mycket rökelse, för att han skulle frambära den tillsammans med alla de heligas böner på det gyllene altaret som stod inför tronen. Och röken från rökelsen, som steg upp tillsammans med de heligas böner, steg inför Gud ur ängeln hand.

Och ängeln tog rökelsekaret och fyllde det med eld från altaret och kastade det på jorden; och röster hördes, och tordön, och blixar, och en jordbävning. Uppenbarelskeboken 8:1–5.

”Elden”, som i Jesaja kapitel sex framställs som ett ”glödande kol” och som syster White identifierar som en symbol för rening, tas från altaret och kastas ned på jorden. ”Elden” från himlen vid pingsten framställdes som tungor av ”eld”. ”Eld” är vad Förbundets Budbärare använder för att rena Levi söner.

”‘Hans kastskovet är i hans hand, och han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan.’ Matteus 3:12. Detta var en av reningens tider. Genom sanningens ord höll

agnarna på att skiljas från vetet. Eftersom de var alltför fåfänga och självtröstande för att ta emot tillrättavisning, alltför världskära för att godta ett liv i ödmjukhet, vände många sig bort från Jesus. Många gör fortfarande samma sak. Själur prövas i dag såsom dessa lärjungar prövades i synagogan i Kapernaum. När sanningen tillämpas på hjärtat, ser de att deras liv inte stämmer överens med Guds vilja. De ser behovet av en fullständig förändring i sig själva; men de är inte villiga att ta på sig det självförnekande arbetet. Därför blir de vredgade när deras synder avslöjas. De går bort förargade, liksom lärjungarna lämnade Jesus, medan de mumlade: 'Detta är ett hårt tal; vem står ut med att höra det?'" Messias, 392.

Eld är det som kom ner över Elias offer, liksom över Gideons offer åt ängeln. Den renande "elden" är Guds Ord, ty att göras helig är att helgas genom hans Ord. Den "eld" som kastas ner till jorden när det sjunde sigillet bryts betecknar bemyndigandet av det profetiska budskap som avförseglas i de yttersta dagarna, under ljudandet av den sjunde basunen, under det slutliga och fullkomliga uppfyllandet av de händelser som framställs genom de sju tordönen och bekräftas av de tre profetiska tidsperioderna i Daniel tolv, vilka var förseglade fram till de yttersta dagarna.

Jesu Kristi uppenbarelse, som förseglas upp just före den mänskliga prövotidens slut, innefattar öppnandet av de sju tordönen, avlägsnandet av det sjunde inseglet, upplåsningen av Daniel tolv och uppenbarandet av den dolda historien i vers fyrtio i Daniel elva, just den historia där ängeln frågade mannen i linnekläder vad slutet skulle bli på dessa under.

Mannen i linnekläder svarade och sade—När du kommer till avslutningen av dröjsmålstiden i juli 2023, har du nått historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

Han sade också att vid slutet av de tre och en halv symboliska dagarna i Uppenbarelsesboken elva skulle ett profetiskt budskap från Daniels bok avförseglas, såsom förebildat genom ändens tid år 1798. Den sanning som då skulle avförseglas, vid slutet av tre och en halv symboliska dagar, skulle återfinnas just i de nio verserna i Daniels bok som identifierar och definierar förseglingen och avförseglingen av Daniels bok.

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i nästa artikel.

"När Kristus kom till denna jord, dolde de traditioner som hade gått i arv från släkte till släkte, och den mänskliga tolkningen av Skrifterna, sanningen sådan den är i Jesus för människorna. Sanningen var begravd under en massa av tradition. Den andliga innebörden i de heliga skrifterna hade gått förlorad; ty i sin otro stängde människorna dörren till den himmelska skatten. Mörker betäckte jorden, och tjockt mörker folken. Sanningen blickade ned från himlen till jorden; men ingenstans uppenbarades det gudomliga avtrycket. Ett töcken likt dödens bårtäcke bredde ut sig över jorden.

"Men Lejonet av Juda stam segrade. Han bröt sigillet som tillslöt den gudomliga undervisningens bok. Världen fick tillåtelse att skåda den rena, oförfälskade sanningen. Sanningen själv steg ned för att skingra mörkret och motverka villfarelsen. En Lärare sändes från himlen med det ljus som skulle upplysa varje människa som kommer till världen. Det fanns män och kvinnor som ivrigt sökte kunskap, det fasta profetiska ordet, och när det kom, var det såsom ett ljus som lyser på en mörk plats." Spalding Magan, 58.

”De skriftlärda och fariséerna gjorde anspråk på att förklara Skrifterna, men de förklarade dem i enlighet med sina egna uppfattningar och traditioner. Deras seder och tänkespråk blev alltmer stränga och krävande. I sin andliga betydelse blev det heliga Ordet för folket såsom en förseglad bok, slutet för deras förståelse.” Signs of the Times, 17 maj 1905.